

FÀTIMA
LLAMBRICH

BROTS DE
NARCO-
SOCIETAT

Columna

FÀTIMA LLAMBRICH
BROTS DE
NARCOSOCIETAT

PRIMERA EDICIÓ: SETEMBRE DEL 2023

© FÀTIMA LLAMBRICH NÚÑEZ, 2023

ELS DRETS D'AQUESTA OBRA HAN ESTAT CEDITS MITJANÇANT ACORD

AMB INTERNATIONAL EDITORS & YÁÑEZ' CO. AGÈNCIA LITERÀRIA

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3082-1

DIPÒSIT LEGAL: B. II. 542-2023

FOTOCOMPOSICIÓ: MOELMO

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47

Índex

<i>Presentació</i>	II
------------------------------	----

BLOC I. DEL CONTRABAN DE TABAC AL NARCOTRÀFIC D'HAIXIX

1. Un camí de revolts entre penya-segats	15
2. A rebuf de Gibraltar.	23
3. Contraban de tabac	33
4. Cent punts i un notari	47
5. En un bar del Camp de Gibraltar	69

BLOC II. DEL MARROC A CATALUNYA

6. A 389 milles nàutiques	83
7. Primers fardells al delta de l'Ebre	99
8. El BMW roig	119
9. Els gallecs	133
10. El triangle: Galícia-Catalunya-Andalusia	149
11. En una habitació d'hotel	157

BLOC III. LA MARIHUANA:
EL JARDÍ DEL CRIM ORGANITZAT

12. A recer del bosc	169
13. Lloguers i okupacions	181
14. Sense cadàver.	199
15. El productor... de marihuana	205

BLOC IV. EL NARCOPODER

16. A quaranta nusos	219
17. Narcourbanitzacions	229
18. Una altra vida, encara	251
<i>Agraïments</i>	257

I

Un camí de revolts entre penya-segats

La vida real se basa en tomar las mejores decisiones posibles a partir de información que nunca es completa.

El gran farol, MARIA KONNIKOVA (2021)

8.30 h del 13 de maig de 2022. És divendres, el dia de la Mare de Déu de Fàtima (informació prescindible de context, només d'interès per a devots o per a Fàtímes). M'entren quatre missatges de WhatsApp de cop. No són de cap grup, el «clic» és el que tinc assignat per a les converses amb un sol interlocutor. Agafo el mòbil d'esma i obro els ulls. Són fotografies, i provenen d'una font, d'algú amb qui tenim una entrevista pendent davant de càmera, un condemnat per tràfic de drogues i pertinença a organització criminal. Se m'obren molt més els ulls sense haver-los ordenat l'acció; és la resposta a l'estímul que els provoquen les imatges. La primera de les fotos s'ha fet en un hospital: un home estirat al llit amb una via posada per administrar-li sèrum fisiològic o antibiòtic o lo que sigui que li estiguin donant per via intravenosa.

L'home és la font d'informació, el futur entrevistat. L'anomenarem Mario. Les altres tres fotografies són el comunicat mèdic. La primera lectura ràpida em genera preocupació, fa patir. M'envia una estampeta de la Mare de Déu de Fàtima, i li dic que segur que ella l'ajuda. No ho tinc clar, que tingui temps i capacitat per donar resposta a tothom que ho necessita. Ell, però, és molt creient i confio que el comentari el pugui animar. És la segona vegada en quinze dies que hem d'ajornar l'entrevista. No és la millor notícia per rebre tres dies abans de començar «Les arrels del narcotràfic», un reportatge per al programa 30 minuts de TV3 sobre el narcotràfic d'haixix i el tràfic de marihuana.

«Estoy muy preocupado ☺», em respon.

Les costes del Garraf li servien per cremar gasolina, pneumàtics i adrenalina, sobretot quan li constava que la descàrrega d'haixix havia estat exitosa. Abans d'arribar als revolts, en lloc de frenar, accelerava. En aquella època, que el món feia poc que havia encetat un nou segle i els països de la Unió Europea encara aprenien les equivalències de l'euro amb l'antiga moneda, el Mario no temia ni els penya-segats del camí ni tampoc la policia. El pas de la pesseta a l'euro no li va sortir debades, i va haver de fer mans i mànigues per col·locar tants diners com havia acumulat, d'aquells que només poden estar fora de bancs i caixes. Ell no era de portar-los amb maleta a Andorra o a Suïssa. Per als que s'havien enriquit de sota mà van ser uns anys de trasbalsos. Ell els recordarà com els millors anys de la seua vida. Al volant del Ferrari, alimentava l'eufòria amb un feix de bitllets a la butxaca i un porro als llavis, com si hagués de fer un tast de la mercaderia. Tenia els ulls enrogits com el cotxe, la confiança enfortida i el respecte dins l'organització ben apuntalat.

A vegades feia el mateix recorregut amb una Kawasaki. Ben bé podria ser un circuit oficial, esta carretera que permet als conductors eixelebrats desafiar un paviment deteriorat vora una costa abrupta. Revolt a la dreta, revolt a l'esquerra, ara una paella i més tard un avançament prohibit. La finestra oberta i el colze que li sobresortís. Ni el Ferrari ni la Kawasaki no se'ls hauria pogut permetre si de menut no s'hagués deixat portar per l'ambició i per la família. Criat en una ciutat de costa, en un barri mariner que oferia poques oportunitats, tan poques que no tenia ni horitzó, en un entorn pobre però no paupèrrim, amb els recursos justos per anar tirant sense poder aspirar a res, el Mario va llençar-se al mar i així va ser com va començar a surfèjar la policia amb el contraban de tabac. I una onada i una altra el van portar al tràfic d'haixix, fins que va arribar un temporal inesperat que ja no va poder capejar.

Els anys daurats de la seua vida —principis i mitjans dels 2000— coincideixen amb una època esplendorosa per al tràfic d'haixix. El 2005, Espanya va ser el país del món on més se'n va decomissar, gairebé 647 tones, que equivalien a la meitat de l'haixix decomissat a tot el món i al 75% del que s'havia detectat a Europa. El Mario estava en una organització —més proper al centre que als afores— que amb el canvi de mil·lenni havia explorat nous mercats i obert noves rutes. Com si seguissin Moisès de prop, la mar s'obria al seu pas i transportaven les tones de droga desafiant mars i oceans. El negoci creixia, l'ambició s'engreixava, la confiança arrelava i els beneficis brollaven com una font, d'aquelles que ja ningú sap determinar-ne l'origen ni es planteja que puguin tenir un final.

El Mario no ho era gaire, de parlar per telèfon, per no dir gens. Amb sa mare, sí. De com se trobava, de com li

havia anat el dia, fútilses que no li complicaven l'existència i que mantenien aquell cordó umbilical que cap dels dos volia trencar, tot i l'edat i la distància física. Amb el telèfon alimentava aquell amor primari, que sempre sentia correspost i que li era tan necessari, que li transmetia una aprovació sense demanar-la. I ara que ella ja no hi és l'enyora, i l'existència del telèfon ha perdut part del seu sentit.

Els negocis, per telèfon, mai. Només indicacions de les que no poguessin aixecar suspicàcies, i que si en suscaven no poguessin portar enlloc, comentaris del tipus «Ens trobem a la una», «Ens veiem a les tres», sense precisar el lloc exacte, que tots dos interlocutors ja sabien si era lluny de casa o prop, si era un hotel o un bar, si era a Barcelona o a Madrid. Les converses havien de ser cara a cara; així ho havia après, així ho havia vist fer, així les volia.

«Un profesional dice: nos vemos a las quince. Y ya sabe dónde».

I n'era conscient, que amb el mòbil tot hauria pogut resoldre-ho més ràpid i amb més comoditat, però hi ha feines que requereixen sacrifici per mantenir el negoci. I la seua n'era una. El sacrifici de la discreció, el de la incomoditat, haver-se de desplaçar, no poder oblidar les dades importants, no tenir oportunitats per a aclariments o per repreguntar, no poder ser indecís i repensar-s'hi. Ell, com molts altres, era de tenir reunions presencials. I tota esta sèrie d'esforços que feia de bon grat l'embolcallaven com una cuirassa, li donaven la protecció i la seguretat que necessitava per maniobrar més tranquil.

«A la gente no le gusta estar callada. No quieren sufrir. Se ponen a hablar de otra persona. Hablan y hablan y se piensan que no están vigilados».

Per això quan havia de triar la gent amb qui fer negocis li agradaven els que, com ell, sabien tenir la boca tancada. Els calladets, els anomenava. Els que havien d'anar a la platja a descarregar els fardells d'haixix no n'havien de saber res, ni del lloc, ni de l'hora, ni dels detalls. El Mario era molt conscient que si ho haguessin sabut alguns ho haurien explicat a la parella o a la mare, i s'imaginava que esta, al seu torn, ho hauria dit a un altre fill, i així, sense maldat però amb poques llums, la informació hauria pogut arribar a orelles policials o a altres territoris enemics. Perquè les coses vagin bé s'han de fer bé. Als homes que acceptaven participar en un negoci poc definit que tothom sabia de què anava sense haver d'explicar-ne el què ni el quan ni el com, els reunien prèviament i se'ls emportaven a tots alhora. Li agradava, al Mario, comptar amb gent de confiança, que ja sabés de què anava la pel·lícula, que no fossin de fer voleiar els bitllets un cop guanyats, que continguessin l'eufòria. Persones, les imprescindibles, ni una més; com més implicats, més perills, més probabilitats de fugues d'informació, més risc de ser descoberts, més amenaces i, a la llarga, més problemes.

«El factor sorpresa es lo mejor, ninguno tiene que fallar, todo tiene que hacerse rápido».

El Mario desprenia una aura dissimulada d'exigència i de no tolerar disbauxes innecessàries que poguessin comportar disgustos.